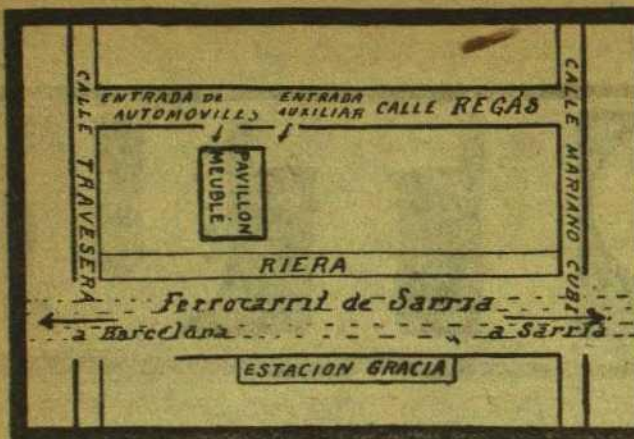

PAPETU

—Per què no es fica a l'aigua la Maria?
—Espera que, com cada dia, li fiqui en Rafel.

Pavillon Meuble

con todo el Confort moderno

Barcelona

Régas, 6

(junto estación de Gracia,
Entre Travesera y Mariano Cubi)

GRAN CAFE RESTAURANT TIVOLI

Grandes conciertos todos los días, tarde y noche, por el renombrado QUINTETO VILA. Económico y esmerado servicio a la carta. Servicio de automóviles especial de la casa, a precios muy económicos.

GRAN MARTINICA

CARRER ABAT SAFONT (davant l'Espanyol)

Grandiosos balls, tarda i nit, per una orquestra de punta. Servit per xamosos cambreres. Paradís de la gresca i de la ballaruga.

N I C E

FONT TROBADA

MONTJUIC, AL CAP D'AMUNT DELS CARRERS DE ROSAL I COMTE DE L'ASALTO
TELEFON NUMERO 5017 A

El lloc d'esbarjo més fresc i divertit de Barcelona. Gran pati d'esports i ballaruga. Cafè restaurant, saló per a banquets i salons molt reservats per a conferències. Obert tota la nit

GRAN CABARET CAFÉ CATALA

RAMBLA DE SANTA MONICA, 6

(COLISSEU DE LA BARRILLA I DEL BON HUMOR)

Cada dia, ball des de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel «jazz-band» del popular Torrez.

AMICROBIOL. Desinfectante infalible para preservarse de las enfermedades infecciosas. EL AMICROBIOL es el ideal entre todos los bactericidas, no solamente en sus inmediatos y enérgicos efectos, si que también por su economía. Indispensable en todos los hogares, si quieren preservarse contra el contagio de las enfermedades infecciosas. Indicadísimo para la higiene íntima de la mujer. Evita y cura los flujos blancos. Afecciones vaginales. Irritaciones, etc., etc. Sus soluciones son inodoras. No quema. No mancha ni perjudica. De venta en todos los centros de específicos y farmacias. LABORATORIOS D'HORT, ARAGÓN, 207.

BAR-RESTAURANT-CHARCUTERIE

L'ATLANTIDA

PLAÇA DE LESSEPS, 4

Bessopons de 1 a 4 matinalda. Temperatura deliciosa. Servei esmeradíssim. Autos a totes hores.

VENEREO, SIFILIS, IMPOTENCIA PRODUCTOS DONNATTI

por sus virtudes curativas: **VENEREO**, **BLENNORRAGIA**. Rapidísima curación radical, sin sondas ni molestias, pudiendo hacerse la curación uno mismo. La irritación, frecuencia de orinar, escozor, estrecheces uretrales, cistitis, catarros de la vejiga, desaparecen como por encanto con los **CONFETTI DONNATTI**; 5 ptas. caja.—La molesta gota militar desaparece instantáneamente con la maravillosa **INYECCION DEL PROFESOR DONNATTI**, siendo esta inyección la única que la cura definitivamente. Ulceras, etc. Un frasco de **INYECCION DONNATTI**, 6 ptas.—La **SIFILIS**: El único preparado racional, científico y de resultados positivos, que hace desaparecer todas las señales a las primeras dosis, es el maravilloso **ROOB DONNATTI**. Es el depurativo por excelencia; cura radicalmente la **SIFILIS** sin las terribles consecuencias de los otros preparados. Regenera completamente la sangre infecta. Cura las adenitis glandulares, dolor de los huesos, erupciones en la piel, pérdidas seminales, etcétera. Un frasco de **ROOB DONNATTI**, 6 ptas.—**IMPOTENCIA**: Esta plaga de la generación actual, que hace envejecer antes de hora a muchos jóvenes, ha dejado de existir desde que el profesor **DONNATTI**, de Roma, ha dado a conocer su colosal **ELIXIR**. Devuelve la juventud, el vigor y las fuerzas perdidas, sin causar los estragos de otros preparados similares. Es, al mismo tiempo, tónico, estomacal y gran reconstituyente. El **ELIXIR DONNATTI** hace sentir sus efectos desde las primeras dosis. Un frasco de **ELIXIR DONNATTI**, 7 ptas.—**DEPOSITO CENTRAL**: Boquería, 47, Barcelona, donde contestarán gratuitamente y con reserva cuantas consultas se hagan verbalmente y por escrito.—Venta en Madrid: Farmacia Gayoso, Arenal, 2. En Bilbao: Barandiarán y C.ª. En Sevilla: José Marín Galán, farmacia. En Melilla: Farmacia Bernardi, calle Alfonso XII.

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3'—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
els autors. — No es retornen els originals.

**UN ALTRE ASPECTE DE LA JUGUESCA
DEL PASSEIG DE GRÀCIA.—HISTÒRIA
DE LES JUGUESQUES. — LES JUGUES-
QUES, MÈTODE EDUCATIU.—LA TOR-
TURA DE LA JUGUESCA QUE COMEN-
TEM.**

N altre aspecte a tractar, encara, del
gest arbitrari del simpàtic gandul del
Passeig de Gràcia: la juguesca.

En altre temps, quan el poble te-
nia pondonor, a cada dos per tres hi
érem; sorgia una juguesca.

Don Juan Tenorio i el sòmines de *don Luis Meja*, ja al segle XVIe ens ensenyen que no hi ha amor propi ni dignitat professional allà on no hi ha una juguesca. Tots dos presumien de corridos i de barres, i *don Juan* guanyà al *Meja* per quatre vídues, una criada i dues nenes més. El *Meja* se'n va fer set pedres i va deixar-hi la pell i els guarniments, que eren de luxe, com poden veure tots vostès per Tots Sants si van al teatre.

Tota juguesca ha significat sempre «esforç» i «amor propi». Les juguesques han sigut sempre un procediment educador de la voluntat i un estimul.

L'home que no sap si realitzarà un acte determinat, el porta a cap si s'estimula ell mateix, fent que el seu amor propi hi intervingui per mitjà d'una juguesca. Conec a un fadrí adroguer que es jugà quinze duros amb el seu amo, a què abans de quinze dies hauria liquidat cinc raspes del carrer de Làuria que compraven a la botiga. Va perdre perquè una d'elles li va resultar rana. Era una noia equivocada; li agradaven les raspes i les que no ho eren. Però això no vol dir que el noi no fes un esforç. Durant aquells quinze dies es va banyar i rentar a diari, i es perfumava i fins procurava aguditzar l'enginy. De tot lo qual se'n dedueix allò que els deia: que tota juguesca és mètode educatiu de la voluntat i significa desig de perfeccionament. Uns exàmens, que són sinó una juguesca on es posen en comparació els mèrits dels alumnes?

Malgrat aquestes consideracions, que no per

ésser nostres deixem de trobar menys atinades, tot temps la gent que es diu ben educada ha trobat grolleres i baixes les juguesques. La «gente bien» no pot sentir a ningú que digui: «Em jugo un peix o em jugo tal cosa que jo faig això, lo altre o lo de més enllà.»

Diuen que fa ordinari, i no obstant, aquests mateixos que parlen així, se'n van a les curses de cavalls i es juguen pessetes a què un cavall arribarà primer que un altre, lo qual no té res d'educatiu ni d'estimulant, perquè ves què se n'hi en dóna a un cavall del mèrit d'arribar primer o últim en una cursa?

Però és que, fetes les anteriors consideracions, la juguesca del Passeig de Gràcia encara apareix als nostres ulls més interessant i meritòria que de bell començ poguésem semblar-nos. Es tractava d'una juguesca on l'amor propi trobava satisfacció en no fer res durant vuit dies; una juguesca on la voluntat es posava al servei del no fer res. Era qüestió, purament i simple qüestió de seure; seure vuit dies i vuit nits; seure a tothora, a l'hora del sol i a la de la fosca i a les hores intermitges; seure en un punt on hi ha moments que és impossible estar-se quiet: parló de les dues hores del matí, quan les sorres del passeig són trepitjades per les mitges soles i talons de les sabates dels peus de les cames de les dones més guapas de Barcelona, aquelles dones morenes de color de sala i alcova; aquelles rosses enceses que fan olor de llençols atrafegats, i aquelles menors plenes i madures com un préssec sucós, que si no el mossegues és perquè no pots, però les dents se te n'hi van.

Si l'original gandul contemplatiu hagués fet la juguesca d'estar-se un trimestre assegut a l'Hort d'en Favà o al Camp de l'Arpa, a mi no m'hauria semblat tan difícil l'empresa; però, al Passeig de Gràcia? No hi ha qui ho resisteixi. Cada vegada que vaig a passejar-hi, a mi, els ho confesso, em costa dos durèis i la propina... i el perill de rebre.

Veieu, doncs, si té importància la juguesca: original, perquè era educadora de la voluntat per a no fer res, amb certa displicència, i perquè l'amor propi s'hauria sentit afalagat de vuit dies de no fer res, lo qual indica que els catalans comencem a anar per bon camí. Però, per sobre de tot, difícil, perquè obligava al jove que havia de realitzar la proesa, a estar-se palplantat o culplantat veient passar pel davant seu vuit dies seguits, i sense poguer desfegar-se, a les dones-vermut més incitants de Barcelona, i fins a alguna que altra *demi-mondaine* que ja ha passat de

la categoria d'aperitiu a plat del dia, més o menys car, però suculent.

Això, amics meus, per un home que vagi ben menjat i ben reposat no val les mil pessetes...; això no té preu. Quan la melsa està a to (i al dir melsa, llegeixi's una altra cosa), quan l'altra cosa està a to, aquests vuit dies de contemplació passiva no els aguanta ni el mateix Sant Antoni.

Sant Antoni se n'anà a fer aquesta juguesca dalt d'un cim isolat... i encara va perdre!

HISTORIES D'OPERETA

LA CIVILITZACIÓ

II

A arribar vestit amb el trajo típic del país. A París, al veure'l d'aquella manera, es van espantar i tot. Es cobria el cap, un cap groc i llarguerut com un codony, amb un casquet vermell brodat d'or. Duia una camisa gairebé blanca, de mànigues molt amples. A sobre de la camisa una armeteta sense botons, també vermella i també brodada d'or, però d'or baix. Uns saragüells li cobrien les cames, molt peludes, fins al genoll. I sabates d'elàstic. I el sabre. El sabre no el deixava mai.

Al veure'l, de primer van riure. Després li van dir, amb tota mena de respectes, que d'aquella manera no podia sortir al carrer. Ell, un xic estranyat—perquè s'havia posat la millor rebeta de la calaixera i es creia donar el cop,—es va resignar. Va entrar al restorant de l'estació i es va beure set sifons. Quan ja havia acabat la set, va arribar un dels que l'havien anat a rebre, amb un jaqué, uns pantalons i un barret de copa. El van vestir com van poder, i el van treure al carrer. El rei es va quedar blau al veure tantes cases juntes, tanta gent, tants cotxes. En cotxe no hi havia

anat mai. En el seu país no n'hi havia. La gent, al seu pas, reia, aplaudia i cridava:

—Visca el rei!

I el rei silvestre pensava:

—Pobrets! Que són simpàtics!

Però el que el va entusiasmar més van ser les dones. Rebalcans, quines dones! Allò era un altre menjar que la cupletista de Maracaibo. I com que a un rei no se li pot negar res i ell havia manifestat desitjos de conèixer una d'aquelles dones que en diuen alegres i que, de vegades, fins ho són, li van arreglar una entrevista amb una senyora de totes prenes que es dedicava a això: a ensenyar als reis i demés persones notables com es feia l'amor a París.

I a l'endemà es llegia en els diaris:

«Avui S. M. el rei de... sopa amb el ministre de Negocis Estrangers.»

Quan a París es llegeix en els diaris aquesta notícia, ja tothom sap que el ministre porta fal·lilles i es guanya la vida al llit mirant al sostre de l'alcova.

Doncs bé: aquella nit el rei sopava *mano a mano* amb el ministre de Negocis Estrangers. El ministre de Negocis Estrangers vivia a l'Avinguda de Neuilly, es deia Dianette, tenia uns cabells curts, riçats i rossos que semblaven una peruca d'encenalls, uns ulls verds, una boqueta més sàvia que Mr. Bergson, i altres coses per a fer perdre de vista aquest món i l'altre. El ministre de Negocis Estrangers va oferir al rei unes quantes copes de xampany, que li va agradar més que el sifon.

Després es van ficar al llit. El ministre de Negocis Estrangers es va posar a tremolar. Aquell home que tenia al costat era pelut com una mona i podia més que una mona.

El rei va passar una bona nit. No va aclucar l'ull ni un moment. I explicava al ministre de Negocis Estrangers com va atacar la capital del seu país per a destronar a l'antic rei. I cridava, accionant com un boig, i tirant els llençols en l'aire: «Arriba, arriba, arriba! Apa, que ja som a dins! Apa, que ja som a dins!»

A l'endemà es van despedir. El ministre de Negocis Estrangers, a qui havien emocionat els atacs aquells, es va quedar al llit. No podia bellugar-se. I va dir al rei:

—Jo vull, Majestat, que us emporteu al vostre país un record meu. Veieu allò que té quatre por-

tes i forma de guitarra? Allò us farà un gran servei, perquè us servirà per a rentar-vos. Jo us ho dono. Adéu, senyor.

—Adéu, ministre.

I el rei va tornar al seu país. I es rentava cada dia en el moblet-record del *ministre de Negocis Estrangers*. Però com no sabia què era el que s'hi havia de rentar, s'hi rentava la cara. També li servia per a guardar la roba blanca.

Era un rei molt gran el rei d'aquell poble! Tan gran com París!

LA ULLERA DEL «PAPITU»

VISTES PARLADES

Avui, igualment que ahir,
el sol pica i fins molesta,
i em trobo en aquest moment
amb la ullera tan calenta,
que em cremo els dits al tocar-la,
i com que molt escasseja
la fresca dalt del terrat,
ompló d'aigua una galleda,
em descalço, m'arremango
els calçotets, i amb les vetes,
perquè no em baixin les calces,
me les lligo ben estretes,
m'assec en un tros de banc,
poso els peus en fresc i... etcètera;
ja em perdonareu si avui
fico els peus a la galleda.

Un cop col·locat en aquesta posició, enfoco l'aparell vers la muntanya, i no sé si els ulls encara em fan pampallugues, o si tinc pa a l'ull, lo cert és que se'm presenta a la vista el Parc Güell. Damunt d'ell i com un núvol s'hi distingeix una silueta, una visió fantàstica. Són dos *bultos* que prenen la forma de regidors. L'un s'assembla a en Maynés; l'altre al baró de Vivert. Pels accionats que fan, s'endevina que sostenen aquest diàleg:

—No sabeu lo que us pesqueu,
i us dic ja fa una estona
que aquest Parc a Barcelona
no li convé; no veieu
que s'ha provat clarament
que el comprar-lo és un bunyol
i és un os que fer-se vol
rosegà a l'Ajuntament?

—Senyor baró, no ho digueu:
es tracta de convertir
tot això en un bell jardí.

—I a sucar-hi, quants sereu?

—M'ofeneu!

—Tots sou prou bons;

si tres milions voleu dar,

amb tres milions, està clar...

—Bé; no em toqueu els milions.—

(De prompte altres siluetes
apareixen fent ganyotes,
i entre pinyes i galetes
se'n va el baró a fer... *piruetes*
en el llac de les granotes.)

Miro cap el Pla del Llobregat; veig la plana riallera plena de verdura i arbres fruiters; tots els hortolans i pagesos cullen. L'un cull tres cistells de préssecs, l'altre cull un cove de peres, l'altre cull set sacs de patates, l'altre cull onze arreboses de tomàtocs. Una dona ha cullit una albergínia de tamany tan extraordinari, que li fa dir a una altra amiga seva: «Mireu quina albergínia! No hi ha cap hortolà que la tingui tan grossa!»

Veig al Prat del Llobregat

aquest conflicte tan gros

que s'ha armat

amb la qüestió de l'arròs.

Un pages llença un insult,

un altre crida i s'espanta;

no hi volen res amb el cul-

tiu d'aital planta.

Diu que és contra la salut

i propens a malalties...

Ves a qui se li acut

dir *semblantes* tonteries?

Un fadrí que se li veu

que és *arrossaire*, diu:—Bah!

Si d'arròs avui n'hi ha

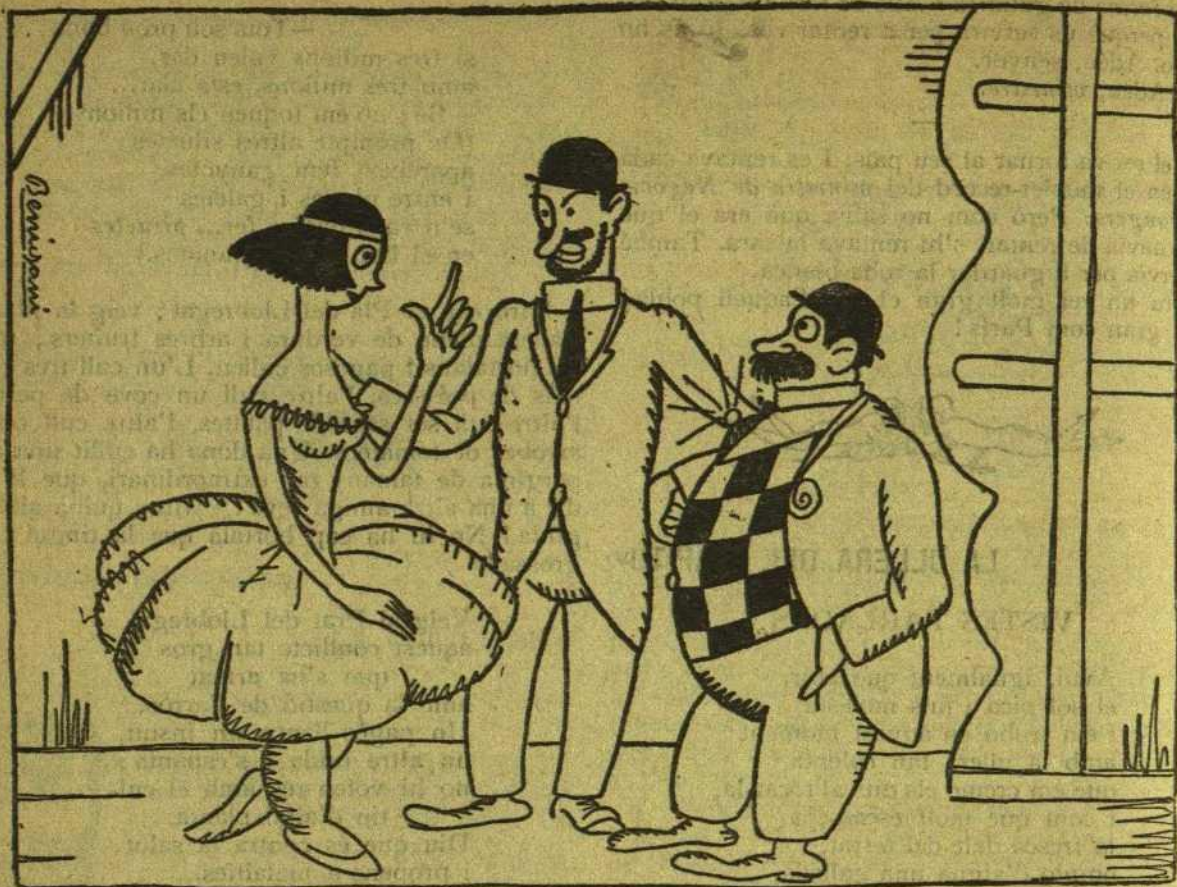
per tot arreu.—

—Llàstima que no siguem divendres!

—Per què?

—Per allò de «als divendres faves tendres».

—I avences molt, noia, en el ball?

—Ja ho crec! Sempre acabo tres compassos abans que l'orquestra!

L'arròs, tan bo i tan gustós;
no saben pas de què es queixen;
si una *dallonses d'arròs*
molts la tenen i s'hi engreixen.

Ara veig el Paral·lel; allò sembla una pesquera sense peix... a la vista.

Recristina, quina gentada de gent!
Teatres i cines, tots es veuen plens;
pels music-halls hi entren els lloros a cents.
Veig dos individus que a un pobre pagès
parlant se l'emporten fora del passeig.
Per lo que ells accionen, bé prou que es coneix
que algun *bon negoci* li proposen ells.
Sembla que el convencen, quan aquell pagès
dos bitllets els dóna, quaranta drets,
i en canvi ells li donen dos o tres paquets.
Aquells individus giren de carrer,
i al cap de poc rato s'adona el pagès
que el nas se li estira, s'arronça el demés,
i es dóna als dimonis, llença uns quants renecs
perquè l'home es troba que en aquells paquets
no hi ha més que trossos de periòdics vells,
que tan sols serveixen pel número cent.

Després de presenciar aquest timo, perdo el timó, car m'hia entrat per darrera el culumar el xicot de la portera i m'entrega un cable marítim que m'envien sense fil i que diu així:

«Ullera culumar terrat PAPITU: Enterats els catalans d'Amèrica de la novetat de la vostra ullera, i per major lluïment i conservació de la mateixa, entre nosaltres s'ha obert una subscripció per a fer-vos un obsequi-homenatge. A dit objecte, i quan surti un *vapor-golondrina* cap Espanya, s'embarcarà una comissió que en serà portadora d'una funda feta de pell d'un animal del Camagüey, amb les barres de la bandera catalana; un magnífic silló-butaca construït amb la fusta d'un arbre d'un ingeni que un català enginyós té en Les Pampes, i un plomall fet de plomes de mussol americà, que ara li fan el mà-nec, que serà de queixal d'elefant i on hi haurà el mono-grama del PAPITU incrustat en lletres d'or platejades. Esperem que tot això, que encara s'està fent, serà rebut amb força grat.—Els catalans d'Amèrica. — Per la comissió, *Doctor Panxo Panxeta.*»

Per la part que a mi em toca, dono avançadament un milió de mercès per aital obsequi, ja que puc dir des d'ara que els catalans d'Amèrica em fan tres coses.

I des d'ara em plau dir que per la ullera pendré, amb molt gust, tots aquells donatius que em vulguin fer aquells que simpatitzin amb aquest aparell, durant l'estiu.

PEP

MALEIT FOX-TROT!...

CREACIÓ DE LA GOYA

Música de «Maldito tango!» Lletra de A. S. M.

I

Ara fa un any que jo feia corbates
 en un taller del carrer de Malnom,
 i encara que un bon jornalet jo em treia,
 treballava potser més que tothom.
 Tot cosint, al taller, amb mes amigues
 cançons noves cantàvem amb delit,
 per més que un senyor que vivia sol
 deia que feiem molt
 burgit.

Tornada:

Jo he tingut sempre la mania,
 o més ben dit, la simpatia,
 de què cantar sempre voldria
 músiques de fox-trot;
 per un ball fox-trot jo daleixo;
 és el ball que més prefereixo,
 i encara que el maleixo,
 m'agrada més que tot.

II

Un dia passant pel carrer del Carme
 uns cegos vaig veure allí cantant,
 i un moment que a escoltar-los vaig parar-me
 un jove va posar-se al meu davant.
 —Es veu, nena, que aquest cuplet li agrada—
 va dir-me.—El voldria ballar amb mi?—
 Era un fox-trot...; i crec que enamorats
 vàrem marxar plegats
 d'allí.

(Tornada)

III

Ens trobarem l'endemà a la plaça d'Espanya
 per anar a ballar al «Saló Ideal»,
 i amb tot i ser ell un bon sarauista,
 el fox-trot per a mi va ser fatal.
 Aquell dia jo no portava calces,
 i no sé com ens vam entrebancar,
 que vaig caure ballant l'últim fox-trot
 i se'm va veure tot;
 és clar!

(Tornada)

L'ESTRATAGEMA D'UN AUGURADOR

ACI ES CONTA LA DOLÇA ESTRATAGEMA D'UN AUGURADOR ENDEVINETA: EFCRIT E ORDINAT DE MA DE FRA ANSELM TAROT, EN LA PRIMERA DÈCADA DE JULIOL DE L'ANY MCCCXLIII.

RELATA REFERO

ENTRE roses e clavells gaudia la vida la Rosó, en lo seu estat de maridada amb hom bonatxàs e confiat en la seua fidelitat de muyler. E lo seu marit li ofrenaua de tot ço que la Rosó desitjaua, en lloança a la seua fermosura de cel, e també en lloança a los seus esguards blaus e dorada cabeylera; e en lloança de los seus llavis de rosella e de los seus pits ferms e rosats, e que tot açò en conjunt a les sues beyles carns, n'era una veritable diuinitat.

Ainsi, ab tanta virtual força lo seu bon marit l'aimaua, que la beyla Rosó prompte sentí en les seues entranyes la germinació d'un ser nou.

E a los cinch mesos de prenyada volgué saber si lo fruit del seu amor n'era mascle o bé femeyla.

E vet aquí que un jorn dixli a lo seu marit:

—Voldria que un hom endevineta em digués del meu embràs si n'és hom o dona.

E lo seu bon marit prompte fou a cercar l'hom endevineta e augurador, per a que la sua fermosa muyler en restés satisfeta.

En veurela l'augurador, e notantla beyla e fresca com una rosa, dixli ainsi:

—Per adivinar-ho jo, sols n'estarem front en front abdós e sense nengú més a davant, car n'és secret lo esdevenidor de la vostra entranya de mare per parir.

No es feu pregar la Rosó, e ja sols abdós. l'hom endevineta ainsi ne parlà, bo e contemplant la delicada panxona d'ella:

—Quant malament ne veig lo fiylet! N'és un nin, sí; emperò n'és disforme, donques li manca un membre que non és braç e non és cama. E ab aital imperfecció no podrà maridarse jamay. Veurà la llum enfront, emperò la veurà sense que en la sua vida gosi com altres homs!

—Mare de Déu!—exclamà la beyla Rosó, esborronada e entristida de la nova, e dixli a l'augurador:

—E què es podria fer perquè lo meu fiylet non nasqués sense aital membre e ainsi esgarradet? Pobriíssol! Què en serà quan ne sia hom adult? En restarà sol e non casarà jamay, lo desventurat! Oh, vós, endeuineta, que tot ho sabeu: penseu e exprimiu bentost què es puga fer per a esmenar lo defecte tan monstre!

E dixli l'augurador, ab ulls replens de lasciua:

—Ja ho tinch, beyla dona; e si voletz, jo esmeno lo defecte, e... per açò n'ha désser en conuinencia d'abdós e sense interuenir nengú més.

Açò és: una petita operació que non fa patir gens ni mica, e àdhuch n'és força agradosa.

Titubejà la Rosó, emperò dauant lo trastorn de la desgràcia, donà preferència en acceptar ne fos operada per l'endeuineta.

E ainsi en lo dia vinent, e mentre lo bon marit n'era en fora de la sua casa, feuli lo calde augurador a la bonicoya Rosó magna operació; e fou cosa que, en lloch de sofriment, sentí la Rosó un bell plaier...

Vingué lo temps d'ofrenar a la llum del Sol: e volgué l'atzar en nasqués un robust infantet, ab un supletori preciós.

E ainsi deya el bon marit en veurel:

—Se me'n sembla en tot eix nin! Es tot meu!

E la Rosó deya, d'amagat, en oreyles sordes:

—Sí, mon marit; tot l'infantó n'és teu, sí...

e... menos en lo que non és teu! l!

E ACI SE'N CONTA LA DOLÇA ESTRATAGEMA DE L'ENDEUINETA AUGURADOR.

FINIS IN CORNU

—Mira, noi: ja cal que treballis! No facis com ton pare, que, amb l'excusa de què era geperut, sempre va viure amb l'esquena drete.

LA SOCIETAT HUMORISTICA «ELS X BRUTS»:

A uns quants anys fou constituïda per una colla d'amics, sempre disposats a fer barrila, i corridos tots ells de marca, la societat «Els X bruts».

Vistos els triomfs que aquells xicots aconseguïen per la bona organització de la societat, puix eren els amos de totes les cases i llocs on es rendeix culte al déu de la barrila, foren molts els que demanaren per entrar en aquella beneïda societat; però com que estaven cobertes totes les places que marcava el Reglament, no podia ésser admesa cap de les sollicituds.

Per fi, la mort d'un dels associats donà lloc a què els admiradors dels «bruts» sol·licitessin aquella vacant, dirigint a la societat la sol·licitud acreditant per tots els medis i acompanyant tota classe de documents que els sol·licitants es feien acreedors al títol de socis dels «X bruts».

Acabat el temps d'admissió de demandes, es reuniren els socis per a deliberar i admetre aquell que millor hagués complert els requisits que el Reglament demanava.

Cap de les sol·licituds meresché l'atenció de l'Assemblea, excepte una en la qual el sol·licitant, després d'expressar els seus desitjos d'entrar a la societat, s'eixuga el... nas en la sol·licitud, fet que es creia seria suficient per a ser aprovat per unanimitat.

Els més opinaven que sí, puix el fet acreditava ben bé el títol de la societat; els altres que no, perquè allò passava de ratlla; fins que per fi un soci demanà la paraula i exposà de tal manera la seva opinió, que tots cregueren convenient contestar al sol·licitant en la forma que ell proposà.

Al dia següent l'al·ludit sol·licitant rebé la contesta a la seva sol·licitud, que deia:

«Molt Sr. nostre:

Sentim moltíssim no poguer-lo admetre en la nostra societat de «Els X bruts» perquè, vista la seva instància, ens resulta vostè massa net: en aquesta societat ningú s'eixuga el... nas. — La Junta.»

QUIN MULLADER!

N una biblioteca d'aquesta ciutat hem trobat les següents obres del segle XVIII:

«Los celos hacen estrellas y el amor hace prodigios».

«Médula eutropílica que enseña a jugar a las damas con espada y troquel, corregida y aumentada».

«Arte de bien hablar, freno de lenguas, modelo de hacer personas, entretenimiento útil y camino para vivir en paz».

«Ramillete de excelentes flores, así aritméticas como físicas, astronómicas, astrológicas, graciosos juegos, repartidos en un manual calendario para el presente año de 1761».

«Zumba de pronósticos y pronósticos de zumbas».

«Manojito de diversas flores, cuya fragancia descifra los misterios de la misa y oficio divino, da esfuerzo a los moribundos y ahuyenta a las tempestades».

«Eternidad de diversas eternidades».

«Arco iris de paz, cuya cuerda es la contemplación y meditación para rezar el santísimo rosario de Nuestra Señora. Su aljaba ocupa 160 consideraciones que tira al amor divino a todas sus almas».

«Sacratísimo antídoto, el nombre inefable de Dios contra el abuso de agur».

«Historia de lo futuro. Prolegómenos a toda la historia de lo futuro en que se declara el fin y se prueban los fundamentos de ella, traducida del portugués».

«Antorchas para solteros, de chispas para casados».

«Ingenua y literal competencia entre musas, rey de los nombres, y amo, rey de los verbos, a la que dió fin una campal y sangrienta batalla que se dieron los vasallos de uno y otro monarca; compuesto en forma de coloquio».

Si que estaven d'ullera els nostres besavis, oi?

A cabdal derivació d'aquest succés és la demostració de la irrealitat de la creència malèvola de què no quedin ja senyoretes per a qui el sant papisme resti inconegut.

Cal fer constar que ço que segueix és de rigorosa autenticitat; poden creure-ho, i si no ho fan així, vagin a preguntar-ho als qui han estat intèrpretes del fet i se'n convenceran.

No fa gaires vesprades—que a aquesta hora era—anaven pel carrer de Pelai dues ninetes força encisadores; espiritual, vincladissa, una d'elles; l'altra, de ferm tipus carnal, i totes dues maques i de l'edat en què són més apetitosos els femeníls fruits per sa tendresa: prop dels disset.

La primera d'elles explicava a la més espigada:

—Mentre camino, o estic dreta, molt bé; però, en asseure'm, ja em baixen.

Sabent això, segurament ja acudirà a vostres cervells qualche atrevit pensament; però ja us he dit precabudament que aquí no hi ha papisme. Sortosament per a poguer-ho demostrar, ténim la sort de saber que parlaven de ses lligacames.

Com hem vist, els malpensats es troben sovint amb què hi ha molta distància entre sos pensaments i la realitat; en aquest cas, malgrat això, hem de reconèixer lleialment que en absolut no existia aital diferència; total, entre la realitat i el pensament, aquí podia haver-hi tot just un pam...

ELS BONS MITJONS

N pobre cessant anava calçat amb unes sabates atrotinades i sense mitjons.

Un dia va trobar a un amic seu, dependent d'una tenda de gèneres de punt, i aquest, al veure que enenyava trossos de peu nu, va dir-li:

—Noi: tu sí que no els espatllaràs aquests mitjons que portes; es veu que són de classe bona i de durada.

El cessant respongué:

—Doncs, mira: porto els calçotets de la mateixa classe de gènere i ja hi tinc un forat al cul.

—Per atrevit, es mereix que li posi la mà a sobre!

—Hauria preferit a sota, senyoreta.

DE MÁS: FRENTE AL LICEO
DE MENOS: BARCO NÚM. 15 DEL
PASEO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN SOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
ENTRADA FINCA PARA ATENDER LAS
NECESIDADES

Año I

DIRECTOR BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1430

BUENDIA SE HA PERDIDO

(Nosotros, mal nos está el decirlo, no tenemos lona en el cogote, ni venimos del huerto. Por esto no creemos una papa de todo cuanto nos dice nuestro correspondiente frigorífico.)

Sí, señores. Me he perdido con todos los etc. y uts. Les haré 5 del cómo y el qué de la cosa y verán diáfananamente (qué monumento de palabrita, ¿eh?) el caso como un espazo que me ha ocurrido.

El otro día, un servidor badaba rumiando un chiste para una revista que se empuca el betas e hilos de la cantonada, cuando al romper una esquina, topó con una peña que hacia un río delante de una cerradura de pared.

—¡Carai!—hizo él, guardándose la estilografía orgánica en el bolsillo central.—¿Es usted presbitero?

—No soy presbitero, caballero, pero sí un sueña tortillas. Le pido que me dispense...

—Excusado.

—¡Hombre! La palabra me resulta mal oliente y muy común. Y con toda esta mandanga, me he hecho malbién un chiste que barrinaba. ¡Ah! ¡Sí! ¡Ya caigo! A ver si usted lo tropieza:

—¿En qué se parece un palomar a tú si vas a ver a tu familia?

Pues en que besas por aquí, besas por allí...

—¿Usted es Buendía, ¿verdad?

—¡Recáramelo! ¿En qué me ha conocido?

—Porque me hace usted el efecto de aquel que con la entrada de los toros enciende el cigarro. ¡Sí, hombre! ¡En guemo la sombra!

—Y usted, ¿quién es? ¿Es usted Poincaré?

—Yo soy Stás Pittoff, aviador moscovita. ¿Quiere venir con mi a escampar la niebla?

Y dicho y hecho, que dijo Forgas en Salónica. Al otro día, al romper el día, me enseñó su aparato, que se levantó delante de mí. Como yo soy arrojado (de todas partes) e intrépido como un bombero que esté mona, quise volar y volamos y ¡ay la madre! ahora me pesa más que una caja de caudales.

A la cuenta, tenía un perdigon en el ala (el aviador, no el aparato) y comenzó a subir, a subir, hasta que el mundo parecía un maletín y el respirar costaba más que encontrar caligueños.

—¡Hombre!—le dije, más escamado que un besugo.—¿Y si nos bajáramos?

—Estará feo, Buendía. No estaría a la altura.

—¡Es que creo que haremos el fin de defeca-elásticos!

En esto sentí un ruido, que no supe si procedía del intestino medio de Stás o del motor que hacia higo. Lo cierto es que de golpe y vuelta, el aparato comenzó a bajar como aquel que tiene prisa y que el aviador me dijo haciendo un lloro:

—¡Ahora sí que la difiamos!

Y se dejó ir en el espacio dando más vueltas que unos caballitos. Entonces yo, que como un fresco patentado y siempre la habilidad de sangre fría, me agarré a una palanca pequeña y apreté y el aparato recobró su posición normal, que como en las meueas, es la horizontal. Tenía cerrados los horizontes y los abrí con una palanqueta. Bueno: me bajé solo, que es una manera complicada de hacerlo, y aterricé en un bosque de cocoteros que parecía aquello de los Sobrinos del Gran Capitán. Me esgargamellé en llamar y todo fué en abanico. ¡Estaba perdido! ¡Yo perdido! ¡Ya me lo decía mi madre que acabaría mal, como los dramas de

Guimerá! En seis días que estoy aquí, sólo he visto a una negra, que estaba embarazada y que según me dijo, era la cartera. La toqué y tenía una piel de aquello más fina. Es guapa como Llimona, el escuitor, y si viene mucho por aquí, la robo y le paro un piso, pues una cartera de piel fina siempre se puede robar. Lo malo está en que tiene un negro por venir, pero ¡qué carai! hay que tomar las cosas como vienen.

—¡Oya, obscuridad!—le dije.—¿Me tiras una carta al correo?

—Jaime, bájame la jaula y jama mo-jama...—me contestó con su lengua, lo cual quería decir uva.

Y aquí os envío ésta y en la otra os encolomará un pedo de aventuras que os lameréis los bigotes. Que os conste que estoy en un país desconocido y que me toca la negra.

Vuestro inconsútil

BUENDIA Y GASSOL

NOTA: Tengo unos chistes en el pap y os los voy a disparar. Agarraos.

1.º Las absueitas ¿en qué se semejan a un perro negro que siempre llora?

En ¡que es un can to fúnebre!

2.º Un calceñín morado y uno verde, ¿en qué se semejan a un sacristán?

En que no casan.

3.º Una buena meuea ¿en qué se parece a la mujer que acaba de confesar?

Pues en que está limpia de pecado.

4.º La tisis ¿en qué se parece a un payés?

En la tos que dó.

5.º ¿Qué perro prefieren los tenderos? El perro... quitano.

6.º La lengua rusa, ¿en qué se parece al agua de Rubínat?

En lo difícil que es d'o-pendre.

7.º Una puerta que cuente de abrir, ¿por qué es más que una china?

Porque rechina.

8.º Mi hermanito pequeño ¿en qué se parece a un guiso?

En que s'alsa con patata.

Y ecoliqué, que quiere decir Angela María.

¡Ah! Y me descubíaba esta bestieza.

¿Qué clase de mono se cria en España?

¡El mono... cipal!

INFORMACION SENSACIONAL

¿CRIMEN O DEFRAUDACION?

Llega hasta nuestros dos oídos un rumor esgarrifante.

Se trata de algo misterioso, que nos recuerda a aquel inglés que hacia el oso a la chica de la portera. (También era mister y oso.)

Es algo espeluznante, a lo que no damos crédito (a nosotros tampoco nos dan ¡ai!) hasta que se confirme. Nos lo dice uno de nuestros botones, que tiene 7 años. Nada: que hasta que se confirme no lo crearemos. (Su madre dice que lo confirmarán en cuanto les vagüe.)

Parece, según nuestras informaciones, que se trata de una cosa muy íntima, más íntima que un irrigador. La protagonista es una menor, que un día badó pues, un suceso sangriento envuelto en el mayor de los Misterios.

En el Juzgado no saben una papa del

y claro, la cosa se puso que soplabla. Es, hecho, pero nos jugamos un pes que es que hacen muxoni, para ver el agafan al autor, que es un tal Parcerías (a) Estofado. Si se agafa el Estofado, se habrá descorrido un velo, velo que ne hay que confundir con el Velo-Club, que está 3 puertas más arriba.

Tendremos a nuestros lectores y lectoras al tanto (como los boxeadores), pues nuestros dos botones ensuman y lo que no saquemos de nuestros botones no lo sacará nadie.

A última hora nos hablan de ciertas diligencias. No creemos en ellas. Hoy día los autobuses han matado las diligencias.

OFERTA GRATUITA

A los que quieran engiponar comedias estilo Muñoz Seca, Buendía y Gassol les ofrece, por unas miserables pañas, los títulos siguientes:

El consejo de Guerra.

La fuga de Bach.

El monte de Piedad.

El corazón de Jesús.

El caballo de Carreras.

El compromiso de Caspe.

La conquista de América.

El abrazo de Vergara.

La coronilla de Aragón.

La introducción de Carmen.

Las llaves de Sampedro.

La banda de María Luisa.

Los perros de Presa.

El armario de Luna.

El cuerpo de Guardia.

El botín de Guerra.

Juncal y Serrano.

El golpe de Gracia.

La soledad del Campo.

Los golpes de Martillo.

Etc., etc.

Se admiten proposiciones, de 3 a 7 de la madrugada.

ROMPECUELLOS

La solución del de aquello de la semana pasada era ¡un orinal!

A ver si ahora enciertan este problema matemático en sirio, digo, en serio. Ya cale que se fijen:

Un tren sale de Barcelona para Madrid a las 7.45 de la mañana, y va a 60 kilómetros por hora.

Otro tren sale de Madrid a las 6.54 de la tarde y va a 75 kilómetros por hora.

De Madrid a Barcelona hay 500 kilómetros (y de Barcelona a Madrid 2/4 de lo mismo).

Cuando los dos trenes se cruzan ¿cuál está más cerca de Barcelona?

Al que lo endevine le daremos un capicua, un retrato de Cambó y un lápiz tinta estrenado.

¡Ojo vivo, pues!

—Jo t'obriré un bell pervindre!
 —Això em fa por. Que me l'obri massa!

D'ESPORTS

UN «DON JUAN»

ESCUDELLA ESPORTIVA

DIUMENGE passat va transcórrer mansament i amb bastanta manca d'emocions *espectacle-deportives*.

El que cridava més l'atenció dels amants del bell esport de la coça, era la lluita anunciada entre els poders *reials* i *martinencs*. I fou en veritat un gran partit, tot ell sencer, que jogaren els citats equips, els quals a l'ensens demostraren que són els més forts i consistents d'arreu, puix encara que hom sap el poder destructor i *derritidor* dels raigs solars, queden aquests ridiculitzats i freds davant del *calor* amb què juguen els components de l'«Espanyol» i «Martinenc».

Amb el natural aferrissament amb què transcorre-gueren totes dues parts de la lluita, la nombrosa concurrència va quedar satisfeta de debò.

La victòria i la copa del partit de la Creu Roja van anar a parar a càrrec «Martinenc», degut als quatre gols que per aquest equip varen fer: un en Lakatos i els altres tres aquell *nanàs* de Barrachina, que, malgrat no aixecar-se un pam de terra, és una de les més altes figures del futbol català, i potser castellà. Ah!

L'Spencer, el *gachi sevillano*, ens està demostrant que allò de què els seus co-paisans no passaven, és un *came-lo...*, i amb aquella elegància, clic!, clac!, va fer dos gols; un de càstig.

Cosas veredes oh Cid... diu un *decir castellano*, i a fe que és una veritat com un temple. En el futbol passen, han passat i passaran sempre coses que deixen, han deixat i deixaran sempre parats als que s'hi fixin més de lo que un temperament natural permet.

Hom, que és una mica indiscret, freqüenta llocs on la psicologia futbolística es manifesta despullada, i solament, he dit, un caletre que tant se li endonguin tres com quatre veu i dona la raó a en Campoamor amb allò de «Nada es verdad ni...», etc.

L'altre jorn a la Federació va tenir de convenir amb l'amic Germà de què els campionats de futbol es guanyen moltes vegades per un senyor que toqui amb més o menys poca solta el xiulet tota la tarda.

El cas del partit «Atlético» i «Sant Feliu» ens diuen que no ha sigut fallat com Déu mana. A la *cuenta*, mossèn Lluís li va dir que aquí baix, des de que el «Barcelona» va tancar la temporada, el futbol ja només es jugava a atacar a gol, i per aquest motiu en Manel no va escoltar els precs dels justos i no va il·luminar amb la seva clari-vidència.

El *cambio de samarreta* és el títol d'una funció teatral que serà molt de moda aquesta temporada.

Els protagonistes, diuen que seran de la companyia Sagi-Barba.

L'obra s'ensaja a Zamora, i la música, ens diuen que és cosa d'àngels, la partitura del gloriós Piera.

En parlarem.

AQUELL QUE FOU

A Lili, una xicota com les que abundan més, feia de manicura, i tenia un fulano al qual feia la vida de tabac i altres vicis, a canvi d'algun client que ell li enviava.

Havent passat alguns dies de crisi a causa de certa enfermetat que pateixen cada mes les manicures, el *Paco*, que així es nomenava el fulano, anava curt d'armilla i a la pesca d'algun voluntari que el tragués d'aquella situació fent un atac a la seva manicura, quan es trobà amb un soci que el convidà a fer el vermut, asseient-se a un cafè del Paral·lel.

Pocs moments feia que hi eren, quan arribà un jove, espècie de *don Juan*, prenent seient a la taula del costat.

Els dos socis es miraren, començant el *Paco* a fer el *cuento* com si fos una conversa interrompuda.

—Doncs sí, noi, sí: al carrer tal, número tants, pis qual, hi viu una xicota que fa de manicura que va molt bé, i de vegades, si el tipus li agrada, saps?...

El soci, comprenent la idea del *Paco*, afegí:

—Vols dir, *Paco*, que si jo hi anés recomanat per tu em serviria bé?

—Ja ho crec!

Al sentir el *don Juan* això i pensar amb la conquesta del castell de la manicura, tot fou u. S'aixecà, pagà i marxà cap al carrer indicat per en *Paco*.

Arribà i trucà, i va sortir la mateixa Lili a obrir preguntant què volia; a lo que contestà l'interpel·lat:

—Vinc recomanat per en *Paco* sap?, perquè em faci... la manicura.

El féu passar, i diu que el serví molt bé, tant, que quan se n'anava tragué la cartera i li donà un paper de 25 pessetes, dient-li:

—Ja tornaré quan em creixin les ungles, sap?, pero no ho conti al *Paco*.

—Ca! No tingui por!—féu la Lili.—Com vostè me'n vénen molts. En sap molt en *Paco* de fer-me clients!

Al sentir això el corrido s'escapà, car compren-gué que havia caigut a la trampa.

SISTEMA PATENTAT

Això era en una reunió d'aristocràcia que parlaven d'aviació.

Deien que si a en Rodolf, l'altre diumenge, no se li volgué aixecar l'aparell.

De sobte, d'entremig de la reunió surt una ne-na molt maca i diu:

—Doncs jo, un altre dia que a en Rodolf no se li aixequi l'aparell, hi aniré jo, i ja veureu com se li aixecarà!

Encara riuen!

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

En el món de la faràndula, que és un món de mones i fins de micos—i, si no, que ho preguntin als còmics que treballaven al «Nuevo»—s'ha iniciat la calma estiuenca.

Tota aquella frisança, aquella mena de furor teatral d'algunes setmanes enrera, s'ha tornat aiguapoll. Tot lo que puja té de baixar; tot lo que s'estira ve un moment que s'arronça. És un axioma que fins *lo saben las madres*, a les quals l'experiència ho ha ensenyat palpablement.

I el teatre no podia defugir aqueixa llei fatal de l'arronçament.

S'han anat tancant el «Romea», el «Nuevo», el «Poliorama», el «Palais d'Été» i alguns altres que, plens d'entusiasme però buits de públic, havien tingut l'audàcia de desafiar la canícula. No veien que això era jugar amb foc, i és precis reconèixer que amb les coses calentes val més no jugar-hi.

Quants n'hi ha que, de resultes d'haver-se escalfat massa, se'n fan deu pedres, que ara és el preu més corrent!... Abans la tarifa era de cine.

Demés, els teatres que romanen oberts sembla que també han frenat un xic la marxa que portaven. No hi havia setmana que no es creguessin obligats a estrenar quelcom.

La base de la competència entre uns i altres era dirigir-se al públic amb aquella invitació tan coneguda de tots els corredors: «Puja ros, que hi ha palla nova!»

I hom no tenia temps ni de netejar la pistola, sempre adalera darrera de la última estrena.

Afortunadament la cosa ha canviat i el fer una crònica no és feina de bastia. Hom no té més que agafar-se la clepsa, donar-s'hi tres copets i de seguida raja.

—Fins ara—pensarà el lector—aquest senyor no ens ha dit res del que passa als teatres.

No s'amoinin, que tot vindrà.

A mi les coses m'agrada fer-les amb certa calma; com més a poc a poc hi vaig, més gust hi trobo. No sóc d'aquella gent que tot ho fa patim-patam com si anessin a preu fet. Jo segueixo aquella famosa sentència salomònica que diu: «De mica en mica s'omple la pica.»

I creguin que n'he omplert, de piques, en aquest món!...

Però, vaja, anem per feina; suposo que tindran curiositat per a saber notícies de la famosa «Marieta de l'ull viu», que se'n va anar a viure a l'Ensanche...

Doncs bé: *continúa sin novedad en su importante salud* i guanyant-se les garrofes al «Tivoli» amb el mateix afany amb què ho feia al Paral·lel.

Ja que som al centre no ens descuidem de «Novetats», que fa bastanta forrolla amb la companyia Alba-Bonafé. Darrerament han estrenat una comèdia titulada «El Faron», dels germans Rodríguez de la Peña, als quals el públic va aplaudir molt justament. A l'endemà de l'estrena un amic va preguntar-me:

—I què, aquest «Faron»? Donarà llum, que vol dir pasta?

—Uva, que vol dir raïm—vaig contestar-li.

També es defensa admirablement la companyia Velasco a «Eldorado» amb «La señorita del año» i «Arco Iris», dues revistes que, per molt que es vegin, mai seran prou revistes.

I ja som a Sans. Qui diu a Sans, diu a prop, o sia al Poble Sec, pàtria dels populars teatres «Victòria» i «Còmic».

La campanya dramàtica del primer ha registrat un nou aconeteixement amb l'estrena d'un nou drama de l'Anton de Madrid, i hom aprèn més moral que anant a doctrina.

Es la tragèdia d'una pobra noia que té el flaviu jugador i no n'encerta una.

Desfilen una pila de tipus coneguts entre la gent viciosa de Madrid, i hom aprèn més moral que anant a doctrina. Molt bé, senyor Anton; apunti-se'n una, més ben dit, dues, perquè la «Mala madre» també fou un èxit.

Al «Còmic» no han estrenat res, però no els fa cap falta. Cada nit hi ha bufes a la taquilla per adquirir localitats...

I és que la revista «Que és gran Barcelona!» té més força que un camàlic.

La Fuentes i en Galceran són els amos. L'una tocant la flauta i fent-la tocar al públic, i l'altre passejant la seva barretina per la platea, han dit: «Veniu!» I ara allò sembla un estanc en dia de saca. Que per molts anys!

L'HOMME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

El «Café Catalán», aquell «Café Catalán» que en altre temps era refugi de comedians de tercera categoria i de mariners de quarta, ara s'ha convertit en una mena de «Sardiner» de Santander. No diré que sia precisament la *reunión del mundo elegante*, però sí que la transformació que en ell s'ha operat causa una sorpresa més gran que la que experimenta el bon barceloní que fa molt temps no ha pujat a Montjuic, quan ara puja a veure els jardins.

Mancava solament canviar la *fatchada*, i en poc temps ha sigut renovada i millorada que ni el «Liceu».

A l'«Edèn», encara que faci calor, apreten d'allò més. En Corzana diu que com més calor faci, més bon programa donarà, perquè a l'hivern la gent ja hi va sola.

Ara han debutat la Carme Ferrer, nova a Barcelona, Les Karosky (*hombro-manistas*). Què vol dir? No ho sé. Ja ho veurem; La Sarita, ballarina, i la Maria Pujol, també ballarina, però que és una mena de mamà dels «Gallo» per lo castissa, amb més aire que una tarda de març i amb més sal que Cardona i amb un joc de castanyoles que diu que fins hi ha joc que se li irrita i les ha de tocar amb suspensoris.

Ah, i a tot això, els tzigans Planas, que fan tornar bojos als clients, a les clientes i a l'amo. Al senyor Buxó no hi ha qui li faci passar el malhumor, quan en té, més que en Planas, que és més salau que un bitlletet de mil pafies.

Al «Royal», la Pepeta Fons amb les seves rumbes revolucionàries també dona lo seu. Mig Barcelona ha anat a veure-la, i no dic que a tocar-la, perquè la noia no es deixa.

Per cert, que, parlant d'artistes que han fet sensació a Barcelona, hem de mencionar aquí amb més justícia que si escrivíssim una sentència del Suprem, a la Maria Cortada, del «Folies Bergère».

Es tracta d'una noia, estimats amics, que si no té la desgràcia d'agafar la verola o la mania de fer-se monja, serà en matèria de cupletisme quelcom tan gran o més que aquella Raquel Meller que un dia fou l'artista predilecta del nostre públic. Recordeu aquella Raquel que fa anys apretava d'allò més? Doncs bé: aquesta nena la deixarà un quart o mitja hora lluny i sense necessitat de casar-se amb cap Gómez Carrillo.

Paraula! No en fem de calendaris aquí. Si no, vagin a veure-la, i si hi senten de nas ja ens en diran alguna cosa.

I no deixin tampoc d'anar a veure, o de tornar-hi si és que ja hi han anat, el «duetto» còmic Noel Fornariana del «Pompeian», que amb la Consol Serrano i la Paquita Casanovas ens estan fent les delícies de la temporada.

I si voleu pendre la fresca o divertir-vos ballant o fent esport, no deixeu d'anar a la Font Trobada, avui «Nice» —la caseta blanca del cap d'amunt del carrer Nou,—on hi ha bon servei de restaurant i uns magnífics salons molt reservats per a conferències.

LA «GUITARRA» GROSSA

ENIA en Martinet relacions amb la Paula, la xicota més maca del poble, filla de l'hortalera, una dona vídua, que males llengües deien havia donat mala vida al difunt, per causa de l'afecte que sentia pels pantalons dels carrabiners.

Els dos enamorats es volien, i quan en Martinet arribava, a l'entrada de fosc, a l'hostal, ja

—Està bé que els homes coneguin les quatre regles, però nosaltres amb una en tenim prou.

sabia que al pujar per l'escala del porxo trobava afalagadora a la Paula.

Un dia, abans de pujar, sentí una necessitat molt personal, i acostant-se a una porta de la quadra, estigué un rato dret i parat i després pujà al pis, sense veure que de la finestra el contemplava la xicota.

Amb sorpresa vegé que la Paula es mostrava indiferent; la trobà trista; i veient que no estava per converses, es despedí, tot dient-se:

—Què li haurà picat a aquella? Ves quin paper de fer!

—Ai, mare! Ja no vull a en Martinet! Jo no m'hi casaré! Seria molt desgraciada!

—Per què, filla?

—No es pot dir.. He vist coses grosses. No em caso!

La mare, intrigada, féu preguntes, recercà i amb els coneixements acreditats volgué sapiguer de què es tractava.

I la noia ho digué tot...

—I ara, baboia! Això no té res de particular. Totes són iguals.

—No, mare... Aquesta és massa grossa! Seria molt desgraciada.

—Mira, noia: per la festa major, quan vénen els músics, ja saps que tenen instruments diferents. Hi ha un guitarró, petit, que fa els solos i en diuen el violí; hi ha el pare, la «berra», el contrabaix, que és una «guitarra» grossa. Els homes són iguals. Tu has vist el contrabaix, que acompanya de vegades; però el que sona sempre és el violí, que és prim i fi, i no et té de fer por.

L'argument maternal, i potser la curiositat, convenceren a la Paula. Tornà a estimar al Martinet, feren les paus, i més tard es casaren.

La nit de les empentes la mare fou tafanera. Volia sapiguer el resultat de la mentida que s'havia inventat per a calmar a la filla, i dissimuladament féu la vetlla d'armes, darrera una porta, en el sacrifici de l'amor.

Escollà atentament, llambregant-li els ulls. Petons, sospirs, incoherències, raneres, tot ho recollí. Després d'un llarg silenci sentí la veu de la noia:

—T'estimo, Martinet! Sóc feliç. El violí va molt bé; és una finura. Escolta: no podries treure ara aquella guitarra grossa de què em parlava la mare? L'acompanyament de la «berra» vindria d'allò més bé... Eh, que sí?

La mare per poc cau desmaiada.

—La noia ja no s'espanta—digué.—Ja busca peces de recanvi. Ves quina Paula!

QUAN s'ha de presidir *une course de taureaux* (ho direm en francès, que fa més bonic), és condició gairebé indispensable sapiguere una mica i tenir un xic de sentit comú; aquesta idea, de la qual en reivindicuem l'exclusiva, no se li havia ocorregut ni a Zaratustra, ni a en Mauró, ni a cap dels que solen dir les veritats, encara que ningú els entengui. I com que no l'havien dit ells, ni nosaltres tampoc, va resultar que la ignorava la persona que en el Govern Civil es designà diumenge perquè s'encarregués de presidir la funció taurina del dia.

Va omplir la llotja presidencial un senyor que nomenarem B. (aquesta es la primera lletra de lo que li deia el públic), acompanyat d'alguns més i dos guardies, que, de pas sia dit, foren els que millor ho feren. Al tercer toro de la tarda el senyor B. ficà la pota *en grande* per primera vegada; va fer foguejar l'animal, que s'havia tornat quelcom dificultós a conseqüència d'una lídia infame; fou ovacionat a la inversa, i perxò, sens dubte, va repetir la *suerte* en el cinquè; el van obsequiar amb una xiulada èpica y com corresponia a aital bestiesa, digne colofó d'un grapat de detalls demostratius de què l'esmentat senyor B. en sap tant de toros com nosaltres de metafísica.

Precisament lo més bo que hi havia a la plaça era el *ganao*; arribaven els *bichos* a l'últim terç, patint mareig de veure tanta mona al seu voltant i es quedaven una mica; a part d'això, poques vegades es veu un conjunt tan acceptable.

Els *toreros*, ja són figures d'un altre paner: tres futurs fenòmens que avui són coratjosos i decidits, però, ah!, res més; els toros eren massa per ells, i, és clar, prou feren sortint del pas sans i *salvos*; aquella *quisquilla* que en deien «Parejito» va estar tota l'estona fent oposicions a l'aeronàutica; demés, quan torejava, ho feia tot nerviós i de pressa; semblava que veléssim una pel·lícula en la qual el paper de traïdor anava a càrrec del «Manchao», un fascinerós, valent com una oca, que figurava en el programa amb el títol de «banderiller» i que té l'habili-

tat de posar *banderillas* a tot arreu, menys on han d'anar, o sia al *morrillo* del toro; si haguéssim estat presidits, és segur que a en «Manchao» l'haurien tret de les «Arenas» abans de terminar la «correguda».

En canvi hi havia en «Metralla», que, amb tot i el seu aspecte de cacauet vestit, treballà tota la tarda com un brau; ell i en «Cerrajillas» eren els únics subalterns no afusellables, puix els demés havien establert un campionat per veure qui ho feia pitjor, i no cal dir que cada u es superava a si mateix.

«Rosario» (nom masculí; no és pas la de l'«Excelsior») sembla que hagi servit algun temps de model a un caricaturista. Mare de Déu, i quines poses agafa! Diuen que és el legítim successor d'en Granero; però, no essent per la valentia (aquest és més valent), no sabem què hi veuen; mai perd la cara del toro, i és perxò que no rep; és natural! La bèstia s'impressiona de veure unes coses tan estranyes! Fins és possible que pensi: «Si em voldrà pendre el pel aquest que sempre em posa la mà a sobre?...»

L'Olmos pot arribar si segueix; ara, demanar-li més, seria com demanar-li peres.

En «Bejarano» ens agrada més, però té el mateix defecte: massa verd; no obstant, en el seu primer toro va fer algunes coses molt ben fetes, que agradaren.

En general, la tarda fou una *esaborición*. Llàstima que els d'Hidalgo no haguessin caigut en altres mans! Ells i l'empresa (omplint la plaça) foren els únics que assoliren l'èxit.

Ens ha visitat una comissió de la societat taurina «El Cuerno» i alguns adherits a la «Lliga del Bon Mot» per a protestar que en el nostre número darrer diguéssim toros d'Albasserrada dels que en realitat eren d'Albarran.

Assumpte d'aital importància mereix una rectificació, que fem gustosos també per a evitar confusions al gran (?) Pérez Nin, autor de vuit mil vuit centes estadístiques taurines, escriptor poca-solta i actual propietari d'una *banderilla* avalorada en mitja pela per haver-la clavada el difunt «Joselito» en honor de l'interfecte. (Reclam gratuït.)

NO US FIEU DE LES BASCULES!

EN *Fernanditu* és un jove del dia (i de la nit) que darrera de les dones va perdent la gana, el temps, la salut i les pessetes.

El seu pare no li coneix els vicis, però no es cansa de fer-li pendre reforçants, perquè el xicot va aprimant-se, i vol que es pesi tot sovint per a veure si guanya o si perd.

Un dia en *Fernanditu* va entrar a menjar un pastet a l'«American Bar» del carrer de Pelai, i allí mateix va pesar-se amb la bàscula automàtica de l'establiment.

Aquesta va entregar-li un ticket que li deia que el seu pes en el dia de la data era de 57 quilos.

No havia guanyat res; quinze dies abans ja pesava igual.

Va sortir al carrer, va entrar a «El Siglo» i, després de repartir mirades a totes les dependents, pujà al primer pis i tornà a pesar-se amb la bàscula de la casa.

L'aparell va marcar 59 quilos, i en *Fernanditu*, més content que un nen de mig any quan té gana i li ensenyen la grossa, va anar-se'n a casa seva i digué a son papà:

—Que estic content, papà! En menys d'un quart d'hora he augmentat dos quilos de pes!

FRANQUESA

—Demà fa un any que vàrem casar-nos, marit meu. Què t'agradaria més per a celebrar aquesta data? Què puc oferir-te?

—El divorci!

(De Le Journal Amusant.)

GALANTERIA

—Ah! Senyor baró! Quin pantalon més maco porta!

—No desitjo altra cosa que posar-lo als seus peus, senyora!

(De Sans Gène.)

—Pot desafiar-se tranquil. Vostè no té pares, no té dona, no té fills...

—Per això vull viure!...

(De Ruy Blas.)

COMENTARI

—Veus aquest senyor? No ha enganyat mai a la seva dona...

—I ara! Oh! I té l'aire molt chic! Com enganyen les apariències!...

(De Wiener Caricaturen.)

—Què miren? No han vist mai un motor?

(De London Opinion.)

—Carai! Han canviat de criada?

—Amb què ho coneix?

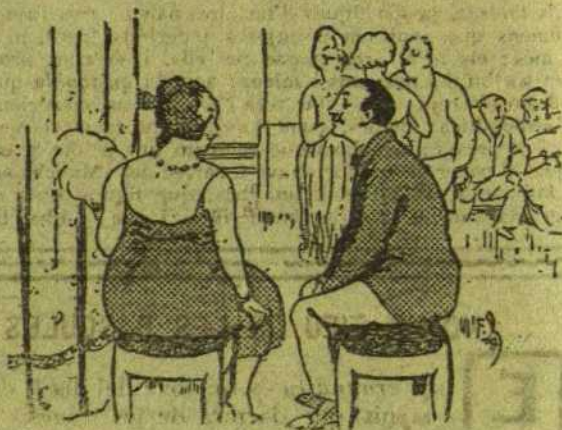
—Amb les impressions digitals en els plats!

(De Le Rire.)

L'EXCUSA

Fins ara, tots els turistes que volien documentar-se de la guerra, estaven obligats a anar a l'antic front de combat per a veure trinxeres. A l'objecte d'evitar-los-hi aquesta costosa excursió, la Prefectura del Sena ha fet creuar París d'un cert nombre de trinxeres, amb l'excusa de que són necessàries per a l'establiment de canalitzacions per al gas o per l'electricitat. Podem afirmar que aquest pretext és absolutament fals.

(De Sans Gène.)

—La Maria és un àngel.

—Però va massa pintada.

—Ha vist mai cap àngel com no sigui pintat?

(De Le Journal Amusant.)

UNA CONVERSA EN EL LLIT

—Saps el que diu el diari, Agneta? Que van a tancar l'aigua des de les dotze de la nit a les sis del matí...

—Això deu ésser un truc per a la repoblació!

(De Le Journal Amusant.)

MARE I FILLA

—Dius que els homes et grapegen? La culpa és teva, filla meva. Sí, teva. Si tu no t'hi prestessis, no et grapejarien. O, si no, veïam: que em grapegen a mi?

(De Sans Gène.)

EL NEN BEN EDUCAT

L'escena en un tramvia. Un senyor, jove, està assegut amb un nen de sis anys a la falda, puix el tramvia va ple. Puja una senyora jove, i el nen, molt atent, li diu: —Senyora! Si vol seure li ofereixo el meu lloc!

(De Passing Show.)

*** De la immortal Vanguardia:

«Falta sirvienta de 20 a 25 años para señor extranjero con hijito. Mejor si domina francés.»

«Aprendiz para taller de matrices.»

«Se necesita muchacha para señora y dos niños de 25 a 35 años con referencias.»

«Planchadoras para camisas blancas, falcas, faltan en 7 zúú; 8nv) jímé tan en casa Vda. de Alsina.»

*** Ha vingut a les nostres mans una fulla de certificació d'imposició de multes, que diu així:

«D. Manuel Luengo y Prieto, ex Diputado a Cortes, ex Gobernador Civil de Manila, Canarias y otras provincias, ex Delegado Regio de las Islas Filipinas, Consejero de Administración de las mismas, ex Coronel honorario del Batallón de Leales Voluntarios de Manila, Director General de Administración Civil que fué de aquel Archipiélago y otros cargos, condecorado con las Grandes Cruces de Beneficencia y Mérito Militar, Gran Placa de Honor y Mérito de la Cruz Roja Española y Medalla de Oro de la misma, Caballero de la Legión de Honor, ex Delegado del Gobierno de S. M. en la Isla de Gran Canaria, Jefe Superior de Administración Civil Honorario, ex Magistrado del Tribunal de lo Contencioso-Administrativo de Manila, Caballero Hospitalario de San Juan Bautista, Jefe Honorario de la Guerrilla de San Miguel de Manila, Socio de Honor del Ateneo Obrero de Barcelona, Jefe de Administración de Primera Clase y Secretario del Gobierno Civil de Barcelona.»

Després ve la certificació.

Troben que en Luengo és tot un humorista!

*** Per a celebrar el 4 de juliol, els nordamericans van fer una festassa, i, com és natural, van concedir premis. Però no es creguin que fossin premis de nyigui-nyogui, no. Consistien en coses tan pràctiques, que obren un nou horitzó als organitzadors de concursos de tota mena.

Entre tals premis hi figurava l'abonament d'un mes

d'electricitat, un carnet de 25 passatges del tren de Sarrià, el visat gratuït d'un passaport fins a la frontera, etc.

Si aquesta moda arrela, aviat veurem donar com a premis un bitllet per la Bonanova, un quilo de fideus o una consumació a cà la Mamà, propina i tot.

*** Deia Vida Nueva dies passats:

«La «Lliga Regionalista» ha celebrado actos importantes.

A estos actos asistió entusiasmado el Sr. Pich.

Es natural.

De la «Lliga» al erótico conjuro se mostraria Pich enardecido, y echaria de menos, de seguro, la letra que le falta en su apellido.»

A part la badada de confondre el Pich gros amb en Rossend, què els hi sembla la gràcia? Oi que resulta papitescia i poc rotativa?

Si vol calçar bé, elegant i a bon preu, compri les seves sabates a la fàbrica

CALÇAT IDEAL

NO HI HA MILLOR

37, ARIBAU, 37 - Telèfon 2824 A. i 3888 A.

Una senyora: Paè! Si que, amigó! Oi?—El Ràpid: No podem acceptar la seva oferta perquè ja tenim qui ens ho fa.—Montserrat i altres malalts: Es un xic estrany, però és així. Que s'alivini aviat.—Rodes: Anirà. Està content?—Resolis i C.: Ja està ben dit, ja, encara que no l'hi sembli.—Mick E. Leth: Es un calent vostre, ja l'hi diré! Existeix, però no es pot veure.—P. Puyat: I ara! Quina cosa més tendre! Ens referim al vers, eh! Els contes van bé.—Magre Gros: Es molt suat.—Kohny, S. C.: Va.—Cisquet de la Uarga: Ja en parlarem, no s'apuri.—Sorrab: Provi de fer-les. Si ens agraden, endavant.—El noi de Gràcia: Es molt vell.—Marieta: No fa pel nostre tarannà.—Una meuca distreta: Ea bé. La distracció és mitja vida.—Gamarris: No farem res.—P. P.: Sí? Doncs ara no. Som així nosaltres.—Mak. Apat: Com vostè vulgui. Estem a la seva disposició.—Rei de les meucues: No ens acaba de fer el pes.—Còmic suat: Res. Per ara, res. Més endavant, veurem.—Una mallorquina voluptuosa: Així ens agraden. Voluptuoses. Ara que, si no escriuen, millor.—Peus de pinya: Es massa brut.—Cob. K. K. Tea, Pura, Casta i Virgínia, Periquita, U, U. U.—Dos del palco i K. Màndules: Anirà amb algun adob.—Moreu, Gatuetlla i sa majordona: No, són coses que passen, sap? Què vol fer-hi!—Una cebo: Posi's tranquil·la. No l'hi publicarem.—Pi Pi: Paraulotes, no.—Xino: Ai la mare!

En queden moltes per contestar.

WALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ASSALT, 45.—BARCELONA

Cerveseria Restaurant "LA PATRIA"

CARRER DE SEPÚLVEDA, 183, i MUNTANER, 214 :: :: TELÈFON 2044 A

Serveis esmerats a la carta i per coberts. — L'únic lloc on es gaudeix sempre d'una temperatura agradable. Menjadors especials per a banquets, bateigs i casaments. Tauletes individuals en el magnífic jardí-terrasa.

Bar = Restaurant = Charcuterie l'Atlántida

PLAÇA LESSEPS, 4

Gran terrassa • Oberts a 3.50 i 5 ptes. i a la carta

Obert tota la nit • Concerts • Autos

TEATRE COMIC

Espatarrant companyia de sarsuela, operetes i revistes
dirigida per Enric Bedt

Grandiós èxit de la revista d'actualitat palpitant, en un
acte, 5 quadres, 2 sub-quadres i apoteosi, lletra de Manolo
Fernández i música del mestre Joan Antoni Martínez:
QUE ES GRAN BARCELONA!!
i del plat valencià «Arròs en fesols i naps»

EDEN CONCERT

Temple de l'art i de la bellesa. Lloc de reunió de lo millor
de cada casa. Calefacció central garantida. Riquesa, bon
gust i bones formes. Artistes de cartell. Consumacions de
les millors marques i restaurant de nit, amb triganes.

ALCAZAR ESPANOL

El palau de les varietés del carrer de la Unió, el més se-
lecte i el més concorregut. Grandiós èxit del BAL-TA
BARIN

ROYAL CONCERT

MARQUES DEL DUERO, 106 i 108
Programes extraordinaris i variats. Debuta d'aplaudides
artistes, ballarines, cançonetistes i cupletistes. EXITS!
EXITS CADA DIA!

MONTE-CARLO

COMTE DE L'ASALTO, 26
El més luxós i el més concorregut. Continuament debuta
d'artistes de cartell. Riquesa, bon gust i bones dones. Con-
sumacions de les millors marques. Gran èxit de l'aplaudida
cantatriu CONCHITA GARZON

S'ha inaugurat el gran Cabaret

LA BUENA SOMBRA

GINJOL, 3

Instal·lació esplèndida. Programa atractiu. Temperatura
agradable. Noies maques. El lloc més elegant de Barce-
lona. Aneu-lo a veure!!

EL INDIO

GRAN ALMACEN DE MUEBLES

AL CONTADO Y A PLAZOS

:: SIN FIADOR ::

El que da más facilidad en los plazos y vende
más barato

87, CALLE DEL HOSPITAL, 87

FOLIES BERGERE

TELEFON 3929

Gran èxit de la novella cançonetista MARIA OORTADA
i de les GERMANES BARCENA. Aviat debut d'una com-
panyia de comèdies festives.

POMPEIA

C. DEL ASALTO, 103, i M. DEL DUERO, 52

Exitazo verdader del «duetto» còmic NOEL FORNARIA-
NA. Exitazo, CONSUELO SERRANO, PAQUITA CASA-
NOVAS.

SPLENDID CINEMA

CONSELL DE CENT, entre CASANOVA y VILLARROEL

El saló més fresc i ventilat de la ciutat. Cada dia no-
tables estrenes. Continua la represa de la pel·lícula de
més èxit en sèries

JUDEX

JUDEX

Dijous i diumenges estrena de les noves sèries

Per a rellotgers de pulsera, rellotges i joies
de tots preus i gustos, aneu a la

JOIERIA "EL REGULADOR"

d'en JOAN BOIX

Rambla de les Flors, cantonada carrer Carme
Penseu que la felicitat d'una parella depèn
sempre d'una joia regalada oportunament.

PRÓXIMAMENT ES POSARÀ A LA VENDA

VISCA CATALUNYA!

Última producció del popular escriptor JOAQUIM BELDA dedicada a la nostra terra

**VIAS URINARIAS
IMPUREZAS DE LA SANGRE
DEBILIDAD NERVIOSA**

BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE
DICHAS ENFERMEDADES, GRACIAS
AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIEN-
TO DE LOS

**MEDICAMENTOS
DEL DOCTOR SOIVRE**

que son recomendados indistintamente por todos los mé-
dicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de to-
dos los que los han usado, pues unánimemente reconocen
que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante
mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resu-
ltados ínfimos o nulos, mediante los Medicamentos del Dr. Soiv-
ré se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:

Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones,
uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del
hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis,
enesitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS
DEL DR. SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyec-
ciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan
peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico,
y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5 PESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:

Sífilis (avarosis), **eczemas**, **herpes**, **úlceras varicosas** (lagas
de las piernas), **erupciones escrofulosas**, **eritemas** acné, **urti-
cártica**, etc., enfermedades que tienen por causa humores,
vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS
DEPURATIVAS DEL DR. SOIVRÉ, que son la medicación depura-
tiva ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre,
la renuevan, aumentan todas las energías del organismo
y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las
úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mu-
cosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., que-
dando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y
copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.

VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA:

Impotencia (falta de vigor sexual), **poluciones nocturnas**,
espermatorrea (pérdidas seminales), **causación mental**, **pér-
dida de memoria**, **dolor de cabeza**, **vértigos**, **debilidad mus-
cular**, **fatiga corporal**, **temblores**, **palpitaciones**, **trastornos
nerviosos de la mujer** y todas las manifestaciones de la
Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebel-
des que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRA-
TÍAS POTENCIALES DEL DR. SOIVRÉ. — Más que un medicamento,
son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sis-
tema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la
juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para
recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar
hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor
sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*,
Moncada, 21, Barcelona. — VENTA: *Segalá*, Rambla de las
Flores, 14; *Farmacia Gelart*, Princesa, 7, y principales far-
macias de España, Portugal y América.

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronys). Sense dany
fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sem-
pre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona.
i Centres d'Espeífics.

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8

SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econò-
mica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes.

PELL — SIFILIS — VENERI

INSTITUT URO-DERMIC DEL DR. MONTANA

Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu.
SANT PAU, 23, PRINCIPAL, 2.º

CALCETINES REFORZADOS

Legítimo NEVERRIP (fabricación alemana). Mata-cabras
RAPID. La ruina de los pastores. A la primera vegada.
R. I. P. — LA MUNDIAL, Espalter, 6.

TISANA PUIG (Antiblenorrágica)

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días de
la BLENORRAGIA (purgaciones) y demás dolencias del
aparato génito-urinario. Venta: Dr. Ferrer, Segalá, Far-
macia de la Cruz, «Salus», Viuda de Alsina, Francisco
Puig, y demás farmacias, Barcelona.

SIFILIS — PELL

CLINICA: RONDA SANT ANTONI, 22, PRAL.

Aplicacions diàries del salvarsan (606), neo-salvarsan (914),
Galil (1116), silbersalvarsan, sulfarsenol, etc. Hores: Tar-
des, de 1 a 2; nits, de 7 a 9. Festes, de 11 a 12.

Destilleries ARGENTI

ROYAL KIT

Grand

Stomacal

Blanc

El inventor a los 90 años

LLEGIU

GAMIANI

i haureu assaborit lo més sublim
de la literatura eròtica

DEMANDES: PUBLICACIONS MUNDIAL. — CARRER BARBARA, NÚM. 15

- Noia, no porto ni una malla.
 —Podries treballar al music-hall, doncs l'empresari vol que anem així...